

Een speciaal geval

I

Met gierende banden kwam de rode Ferrari de hoek om en schoot keurig het vak in waar Jack Watson hem altijd parkeerde, op het terrein van zijn modezaak in Beverly Hills. Precies twintig jaar geleden had hij de winkel naar zijn toen negenjarig dochtertje Julie genoemd: Julie's. Toen hij destijds met het produceren van films was gestopt, had hij in een opwelling een zaak geopend.

Hij had een stuk of acht goedkope films gemaakt, die geen van allen iets bijzonders waren. Voor die tijd en na zijn studie had hij een jaar of zes met tussenpozen als acteur gewerkt. Maar zijn carrière in de filmwereld had alles bij elkaar niet veel voorgesteld. Zoals zo veel anderen was hij door hoop en beloftes aangemoedigd, maar was het meestal op een teleurstelling uitgelopen. Maar toen hij met behulp van de erfenis van een oom de winkel was begonnen, was het tijt gekeerd. Zonder dat hij zich bovenmatig had hoeven inspannen, was het een zaak geworden waar elke vrouw in Los Angeles van droomde. In het begin had zijn vrouw hem bij het inkopen van de kleding geholpen, maar na een paar seizoenen had hij gemerkt dat hij een beter oog voor mode had dan zij. En tot haar ergernis ook voor de vrouwen die die mode droegen.

Iedereen, van actrices en toonaangevende rijke vrouwen tot modellen en huisvrouwen, kocht haar kleren het liefst bij Julie's. En iedereen wilde Jack Watson ontmoeten. Hij was een van die mannen die zich niet hoefden uit te sloven, want de vrouwen vlogen op hem af als vliegen op de stroop. Hij had er geen enkel bezwaar tegen.

Twee jaar nadat hij de winkel had geopend, verliet zijn vrouw hem. Niemand was daar verbaasd over, behalve hijzelf. Maar nu moest hij toegeven dat hij haar in de afgelopen achttien jaar geen moment had gemist. Hij had haar ontmoet toen ze voor een van zijn films auditie kwam doen, waarna ze twee hartstochtelijke weken hadden doorgebracht in zijn huis in Malibu. Hij was smoorverliefd op haar geweest en ze waren een halfjaar later getrouwd – zijn eerste en enige huwelijk. Het had vijftien jaar stand gehouden en ze hadden er twee kinderen aan overgehouden, maar het was geëindigd met alle verbittering en venijn waarin volgens hem elk huwelijk uiteindelijk vastliep. Daarna was hij maar één keer bereid geweest het nog eens te proberen, met een vrouw die zo verstandig was geweest een huwelijk met hem te weigeren. Ze was de enige die hij nooit had willen bedriegen, en dat had hij ook niet gedaan. Hij was toen in de veertig en zij was een negenendertigjarige Française, een succesvolle kunstenares. Ze hadden twee jaar samengewoond en toen ze op weg naar hem toe in Palm Springs bij een ongeluk om het leven was gekomen, had hij gedacht dat hij er nooit overheen zou komen. Voor het eerst in zijn leven had hij ervaren wat verdriet was. Ze was de vrouw van zijn dromen geweest en zelfs nu nog zei

hij soms in een ernstige bui dat ze de enige vrouw was van wie hij ooit had gehouden. Dorianne Matthieu was een geestige, oneerbiedige, sexy en mooie vrouw geweest, met een uitgesproken persoonlijkheid. Ze kende hem van haver tot gort en zei dat alleen een vrouw die niet goed snik was met hem zou willen trouwen, maar hij had nooit aan haar liefde voor hem getwijfeld. Hij had haar aanbeden. Ze had hem mee naar Parijs genomen en aan haar vrienden voorgesteld, en ze hadden samen door Europa, Azië, Afrika en Zuid-Amerika gereisd. De tijd die hij met haar had doorgebracht, was een magische tijd geweest. En toen was ze gestorven en had ze hem achtergelaten met zo'n overweldigend verlies dat hij had gedacht het niet te zullen overleven.

Sindsdien had een stroom van andere vrouwen zijn dagen en nachten gevuld. In de twaalf jaar sinds Dori's dood was hij zelden alleen geweest, niet lichamenteel tenminste, maar hij had nooit meer van een vrouw gehouden. Dat wilde hij ook niet. Liefhebben bracht te veel pijn met zich mee. En nu was Jack Watson negenenvijftig en had hij alles wat zijn hart begeerde, namelijk een bloeiend bedrijf dat meer geld opbracht dan hij ooit nodig zou hebben.

Voordat Dori overleed, had hij ook een winkel in Palm Springs geopend en vijf jaar later een in New York. Sinds een jaar of twee dacht hij erover om ook naar San Francisco uit te breiden, maar op zijn leeftijd zag hij eigenlijk op tegen de beslommeringen die dat met zich mee zou brengen. Misschien zou het er nog van komen wanneer zijn zoon Paul bij hem in de zaak kwam, maar tot nu toe had hij Paul nog niet van zijn filmcarrière kunnen weglokken. Op zijn tweeën-

dertigste was Paul al een succesvolle producer – veel succesvoller dan zijn vader vroeger – en hij was dol op zijn werk. Maar Jack had geen enkel vertrouwen in de filmindustrie met zijn bijna onvermijdelijke teleurstellingen. Hij had er alles voor over om zijn zoon bij zich in het bedrijf te krijgen en bleef hopen dat het hem zou lukken, ook al wilde Paul er voorlopig geen woord over horen.

Naast zijn werk hield Paul van zijn vrouw Jan. Hij was inmiddels twee jaar getrouwd en beweerde dat een kind nu nog het enige was dat aan zijn geluk ontbrak. Jack wist niet of hij dat meende, maar het gold wel voor Jan. Ze werkte in een kunstgalerie en Jack had de indruk dat ze daar alleen maar wat rondhing tot ze moeder werd. Hij vond haar een beetje saai, maar ze was aardig, en het was duidelijk dat ze Paul gelukkig maakte. Ze was heel mooi. Haar moeder was de al lang met filmen opgehouden, maar nog steeds beeldschone actrice Amanda Robbins. Zesentwintig jaar geleden had de lange, slanke, blonde vrouw een uitstekende filmloopbaan opgegeven voor een huwelijk met de solide, gerespecteerde en volgens Jack gortdroge bankier Matthew Kingston. Ze hadden twee knappe dochters en een groot huis in Bel Air, en ze verkeerden in de hoogste kringen.

Amanda was een van de weinige vrouwen in Los Angeles die zich nooit in Jacks winkel liet zien. Een enkele keer kwamen ze elkaar ergens tegen en dan besefte hij geamuseerd dat ze hem niet kon uitstaan. Ze leek hem en zijn levensstijl te haten en het zou hem absoluut niet verbaasd hebben als hij had gehoord dat ze een huwelijk tussen haar dochter en Paul Watson uit alle macht had geprobeerd te voorkomen. Zij en haar

man hadden niet veel op met mensen uit de amusementswereld en ze waren er ongetwijfeld van overtuigd geweest dat Paul uiteindelijk net zo'n rokkenjager als zijn vader zou worden. Maar Paul was een serieuze jongeman, die had laten zien dat hij een betrouwbare, goede echtgenoot was. En hoewel ze hem uiteindelijk in hun gezin hadden opgenomen, was hun afkeer voor zijn vader niet verminderd. Jack stond in L.A. bekend als een knappe, populaire man, die met elk sterretje of model het bed indook en zich daar niet voor schaamde. Hij behandelde de vrouwen met wie hij omging vriendelijk en een enkele keer te vriendelijk, zodat hij maar met moeite van hen afkwam. Hij was gul, intelligent en goed gezelschap. Zijn vriendinnen adoreerden hem en soms was een meisje dom genoeg te denken dat ze hem langer kon vasthouden dan de duur van een korte affaire. Maar Jack Watson liet zich niet vangen. Hij zorgde ervoor dat ze niet de tijd kregen zich een plaats in zijn leven te veroveren of hun kleren in zijn kast te rangschikken. En hij zei altijd eerlijk waar het op stond en deed geen valse beloften. Hij verwendde hen en nam hen mee naar de gelegenheden waarover ze alleen nog maar gelezen of gedroomd hadden, maar voordat ze het beseften, waren ze alweer ingeruild voor een ander. Wat ze eraan overhielden, was een herinnering aan een kortstondige verhouding met een knappe, sexy man, een verlangen naar meer en de wens dat ze hem iets langer hadden kunnen boeien.

Maar het was moeilijk om kwaad op Jack te worden of om dat lang te blijven. Hij was charmant tot in zijn vingertoppen, hij gaf zijn vriendinnen zelfs op een charmante manier de bons. Wanneer hij af en toe met een getrouwde vrouw uitging, zei hij alleen maar aar-

dige dingen over haar man. Jack Watson was gewoon een heel leuke man, fantastisch in bed en een onverbeterlijke Don Juan, die zich nooit anders voordeed dan hij was. Hoewel hij negenenvijftig was, zag hij er minstens tien jaar jonger uit. Wanneer hij tijd had, ging hij naar een fitnessclub. Hij woonde al heel lang in Malibu, waar hij vaak in zee zwom. Hij hield bijna net zo veel van vrouwen als van zijn rode Ferrari, maar van zijn kinderen hield hij het meest. Ze waren zijn trots en glorie, en zijn liefde voor hen was duurzaam. Hij kon zich hun moeder nog maar vaag herinneren, maar hij zou haar eeuwig dankbaar blijven dat ze zo verstandig was geweest hem te verlaten. De afgelopen achttien jaar had hij precies gedaan waar hij zin in had, zelfs toen Dori nog leefde. Hij was een verwende, rijke man met een bloeiend bedrijf en hij kon alle vrouwen krijgen die hij maar hebben wilde, en dat wist hij. Toch was hij niet arrogant; hij was bijna altijd opgewekt en hield van gezelligheid en plezier maken. Vrouwen zeiden vaak dat hij ‘aanbiddelijk’ was. De aantrekkingskracht was wederzijds.

‘Morgen, Jack,’ groette de bedrijfsleider van Julie’s toen Jack haastig door de winkel liep naar zijn privé-lift. Zijn kantoor lag op de derde verdieping en was ingericht met meubels van staal en zwart leer. Het was voor hem ontworpen door een beroemde Italiaanse ontwerpster, met wie hij ook een verhouding had gehad. Ze had haar man, een architect, en haar drie kinderen voor hem willen verlaten, maar hij had haar verzekerd dat ze het bij hem niet zou uithouden. Toen hij een eind aan de relatie maakte, besepte ze dat ook. Een leven in het kielzog van Jack was opwindend, maar uitputtend.

Jack wist dat er boven koffie voor hem klaarstond en dat hij later een lichte lunch kon verwachten. Hij keek op zijn horloge. Hij was later dan gewoonlijk, omdat hij eerst even in zee had willen zwemmen. Het was januari en het water was nog koud, maar de lucht was warm. Hij zwom graag in zee en was dol op zijn huis aan het strand, maar zijn bedrijf was heel belangrijk voor hem. Ook al besteedde hij vrij veel tijd aan vrouwen, zijn werk kwam op de eerste plaats. Julie's was niet vanzelf een van de succesvolste kleine winkelketens geworden. Zo nu en dan werd hem gevraagd of hij aandelen wilde verkopen, maar daar was hij nog niet aan toe. Voorlopig wilde hij alles zelf in de hand houden. Hij hoefde met niemand te overleggen en zich tegenover niemand te verantwoorden, en niemand kon aan zijn hoofd zeuren. Julie's was voor de volle honderd procent van hem.

Op zijn bureau lagen een keurig stapeltje boodschappen, een lijstje met de afspraken van die middag en enkele stalen uit Parijs. Ze waren prachtig. Dori had hem op de schitterende Franse stoffen gewezen, op Frans eten en Franse wijnen. Door haar had hij ook de Franse vrouwen leren waarderen. Een deel van de kleding die hij verkocht, kwam uit Frankrijk. De fabrikanten beloofden hem daar altijd een uitstekende kwaliteit en kwamen hun belofte na.

Toen hij ging zitten, zoemde de intercom. Met zijn ogen nog op de stalen gericht, drukte hij op de toets.

'Hoi,' zei hij ontspannen. Vrouwen smolten weg bij de klank van zijn stem, maar niet Gladdie, zijn secretaresse. Ze kende hem te goed. Ze werkte al vijf jaar voor hem en hij had geen geheimen meer voor haar. Bovendien flirtte hij nooit met de vrouwen die bij hem

op kantoor werkten; dat was een van de weinige regels in zijn leven die hij nooit brak. 'Wie heb je aan de lijn?'

'Paul. Wil je met hem praten of zal ik zeggen dat je het druk hebt? Je afspraak van kwart over tien staat bijna voor de deur.'

'Die kan wel even wachten.' Hij had een afspraak met een handtassenfabrikant uit Milaan, die voornamelijk met krokodillen- en hagedissenleer werkte. 'Hou hem maar even bezig terwijl ik met Paul praat.' Hij hield er niet van zijn kinderen te laten wachten en pakte glimlachend de hoorn. Paul was een geweldige vent; Jack hield zielsveel van hem. 'Hoi Paul, hoe gaat het?'

'Ik bel om te vragen of ik je moet komen halen of dat je ons liever daar ontmoet.' In tegenstelling tot Jack was Paul een rustige man, maar nu klonk hij ongevoelzaam somber.

'Waar zou ik jullie dan ontmoeten?' Hij kon zich geen afspraak met zijn kinderen herinneren, terwijl hij altijd zijn best deed die niet te vergeten.

'Schei uit, pa,' zei Paul kribbig en een beetje gespannen. Hij was blijkbaar niet in de stemming voor een grapje. 'Niet lollig doen, dit is serieus.'

'Ik doe niet lollig.' Jack legde het bundeltje stalen neer en liet zijn blik over de papieren op zijn bureau glijden om erachter te komen waar zijn zoon het over had. 'Waar gaan we dan naartoe?' Plotseling schoot het hem te binnen. 'O jezus,' zei hij beschaamd. De begrafenis van Pauls schoonvader! Hoe had hij die in vredesnaam kunnen vergeten? Maar hij had het niet opgeschreven en het blijkbaar ook niet tegen Gladdie gezegd, anders had zij hem zowel gisteravond als vanmorgen wel gewaarschuwd.

‘Je bent het vergeten, hè pa?’ zei Paul verwijtend. Jack durfde niet met een smoes aan te komen. ‘Hoe is het mogelijk!’

‘Ik ben het niet vergeten, het was me gewoon even ontschoten,’ waagde Jack toch maar.

‘Flauwekul. Je was het vergeten. De kerkdienst is om twaalf uur en daarna is er thuis een lunch. Daar hoef je niet naartoe, maar ik zou het op prijs stellen als je je gezicht liet zien.’ Zijn zus Julie had ook beloofd te komen.

‘Hoeveel mensen worden er verwacht?’ Jack vroeg zich af wat hij met zijn afspraken aan moest. Het zou niet meevallen die uit te stellen, maar omdat Paul het belangrijk vond dat hij kwam, zou hij zijn best doen.

‘Op die lunch? Dat weet ik niet... ze kennen ontzettend veel mensen. Een paar honderd man, denk ik.’

Jack was stomverbaasd geweest toen er op het huwelijk van zijn zoon wel vijfhonderd gasten rondliepen. Uit het hele land, voor het merendeel kennissen van de Kingstons.

‘Dan zullen ze mij niet missen,’ zei Jack kalm. ‘Dank voor je aanbod om me op te komen halen, maar ik zie je daar wel. Je kunt beter bij Jan en haar moeder en zus blijven. Ik hou me op de achtergrond.’

‘Maar laat Amanda wel weten dat je er bent,’ beval Paul. ‘Jan zou het vreselijk vinden als haar moeder niet wist dat je gekomen was.’

‘Amanda heeft waarschijnlijk liever dat ik wegblijf.’ Jack lachte. Hun wederzijdse antipathie deed hem niet. Op het huwelijksfeest had hij een paar keer met haar gedanst en zonder een woord te zeggen had ze hem laten weten hoe ze over hem dacht. Ze wist dat zijn naam voortdurend in de krant stond en sinds ze

haar loopbaan opgegeven had, deelde ze het sobere standpunt van haar man dat alleen een geboorte, een huwelijk of een sterfgeval redenen waren om in de krant te staan. Jack stond meestal in de krant omdat hij in gezelschap was van een min of meer bekende actrice of aankomend sterretje, of omdat zijn bedrijf iets te vieren had. Julie's stond bekend om de spectaculaire feesten die er werden gegeven voor ontwerpers en klanten. Er werd gesmeekt om uitnodigingen, maar niet door de Kingstons. Omdat ze toch niet zouden komen, had Jack hun er ook nooit een gestuurd.

'Wees alsjeblieft op tijd, pa. Je bent in staat om zelfs op je eigen begrafenis te laat te komen.'

'Die naar ik hoop nog een hele poos op zich laat wachten,' zei Jack, terwijl hij aan de fatale hartaanval van Matthew Kingston dacht. Hij was twee dagen geleden op de tennisbaan overleden, en hij was twee jaar jonger geweest dan Jack. Amanda was onlangs vijftig geworden. Matthews tennispartners hadden hun best gedaan hem te reanimeren, maar dat was niet gelukt. Zijn familie, de hele bankierswereld en iedereen die hem daarbuiten kende, rouwden om hem. Maar Jack had hem niet gemogen; hij had hem een stijve, kleurloze man gevonden.

'Tot straks dan, pa. Ik moet Jan ophalen; ze heeft bij haar moeder geslapen.'

'Heeft ze nog iets nodig? Een hoed of een jurk of zo? Ik kan een van de meisjes een paar dingen laten klaarleggen, die je op weg naar haar toe kunt oppikken.'

'Dat hoeft niet, pa.' Pauls irritatie verdween bij het horen van de bezorgdheid in Jacks stem. Hij ergerde zich soms groen en geel aan zijn vader, maar Jack was

van nature een fatsoenlijk mens en Paul hield veel van hem. 'Ik geloof dat Amanda al overal voor gezorgd heeft. Ze is totaal van streek door het verlies van Matt, maar ze heeft zelfs nu de teugels nog strak in handen. Ze is een bewonderenswaardige vrouw.'

'De ijskoningin,' zei Jack onnadenkend, en hij had er meteen spijt van.

'Wat een onaardige opmerking over een vrouw die net haar man verloren heeft, pa.'

'Sorry, hij ontglipte me.' Maar het klopte wel zo ongeveer. Amanda gaf de indruk dat ze altijd alles perfect onder controle had. Wanneer Jack haar zag, kreeg hij altijd de neiging haar de kleren van het lijf te rukken of iets dergelijks. Toen hij de hoorn neerlegde, schoot hem dat te binnen en moest hij er weer om lachen. Maar hij dacht tenminste aan haar, iets dat hij zelden deed.

Het speet hem dat ze haar man verloren had, want hij kon zich nog heel goed herinneren hoe hij zich had gevoeld toen Dori was overleden. Maar Pauls schoonmoeder was zo'n koele, afstandelijke vrouw dat het moeilijk was met haar mee te leven. Ze was akelig perfect. Vreemd genoeg zag ze er nog bijna hetzelfde uit als de vierentwintigjarige Amanda Robbins die haar filmloopbaan opgaf om met Matthew Kingston te trouwen. Het was een grootscheeps Hollywood-huwelijk geweest en men had zich nog jarenlang afgevraagd of ze zich zou gaan vervelen en de draad van haar filmcarrière weer zou oppakken. Maar dat was niet gebeurd. Ze was dezelfde koele schoonheid gebleven, maar ze was geen actrice meer. Waarschijnlijk had Matthew Kingston haar dat verboden, want hij had haar altijd als zijn eigendom behandeld.